

851**ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA**

z dnia 4 sierpnia 1956 r.

w sprawie dodatku specjalnego dla kierowców samochodowych zatrudnionych lub przydzielonych do pracy w niektórych zakładach społecznych służby zdrowia.

Na podstawie § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie dodatków specjalnych dla pracowników zakładów społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 23, poz. 110) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kierowcom samochodowym zatrudnionym bądź przydzielonym do pracy w zakładach społecznych, służby zdrowia przyznaje się dodatek specjalny:

- A. w wysokości 40% wynagrodzenia zasadniczego i za godziny nadliczbowe pobranego za czas zatrudnienia lub przydzielenia do pracy w zespołach wyjazdowych stacji pogotowia ratunkowego lub ambulatoriów (ambulansów, kolumn) ruchomych,
- B. w wysokości 40% wynagrodzenia obliczonego według stawek wynagrodzenia zasadniczego:
 - 1) za czas zatrudnienia lub przydzielenia do pracy w:
 - a) szpitalach zakaźnych,
 - b) zakładach przeznaczonych wyłącznie dla chorych na gruźlicę lub choroby psychiczne,
 - c) zakładach stosujących leczenie radem lub innymi ciałami promieniotwórczymi, jeżeli do podstawowych obowiązków kierowcy należy przewożenie radu lub innych ciał promieniotwórczych albo jeżeli kierowca w czasie wykonywania swych czynności jest obowiązany do przebywania okresowo w pomieszczeniach narażonych na działanie promieni tych ciał,

d) stacjach sanitarno-epidemiologicznych, stacjach sanitarnych kolej państwowych i kolumnach sanitarnych oraz zakładach dezynfekcyjno-kąpielowych,

e) Instytucie Gruźlicy;

- 2) za czas przewozu chorych zakaźnie bądź chorych na gruźlicę lub choroby psychiczne albo przewozu radu lub innych ciał promieniotwórczych — w razie zatrudnienia lub przydzielenia do pracy w zakładach społecznych służby zdrowia w innych warunkach niż określone w pkt 1.

§ 2. Za okresy napraw głównych lub średnich, powstałych nie z winy kierowcy, przysługuje mu przeciętna kwota z tytułu dodatku specjalnego, otrzymywanego w ciągu ostatnich trzech miesięcy.

§ 3. Sposób obliczania dodatku specjalnego podaje załącznik do zarządzenia.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1956 r.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

Załącznik do zarządzenia Ministra Zdrowia z dnia 4 sierpnia 1956 r. (poz. 851).

SPOSÓB OBLICZANIA DODATKU SPECJALNEGO KIEROWCOM SAMOCHODOWYM ZATRUDNIONYM BĄDŹ PRZYDZIELONYM DO PRACY W ZAKŁADACH SPOŁECZNYCH SŁUŻBY ZDROWIA

1. Do § 1 lit. A.

Kierowca samochodowy wynagradzany według stawki 2,74 zł za godzinę jednostkową, który został przydzielony do pracy w zespole wyjazdowym stacji pogotowia ratunkowego i pełni funkcję drugiego noszowego, w danym miesiącu przepracował 303 godziny. Dodatek specjalny oblicza się w tym przypadku w sposób następujący:

$$2,74 \text{ zł} \times 200 \text{ godzin} = 548 \text{ zł},$$

$$\text{ryczałt za 100 godzin nadliczbowych} = 300 \text{ zł},$$

$$\text{za dalsze 3 godziny nadliczbowe } (2,74 \text{ zł} \times 3) \times 2 = 16,44 \text{ zł}.$$

Razem wynagrodzenie miesięczne oraz wynagrodzenie za godziny nadliczbowe = 864,44 zł.

$$864,44 \text{ zł} \times 40$$

$$\text{Dodatek specjalny} \frac{\quad}{100} = 345,78 \text{ zł}.$$

100

2. Do § 1 lit. B pkt 1.

Kierowca zatrudniony w szpitalu zakaźnym przepracował podaną wyżej liczbę godzin.

Obliczenie dodatku specjalnego w tym przypadku przedstawia się następująco:

Uposażenie zasadnicze za ilość przepracowanych godzin:

$$2,74 \text{ zł} \times 303 \text{ godzin} = 822 \text{ zł}.$$

$$822 \text{ zł} \times 40$$

$$\text{Dodatek specjalny} \cdot \frac{\quad}{100} = 328,80 \text{ zł}.$$

100

U w a g a : Przy obliczaniu dodatku specjalnego nie uwzględnia się podwyżek z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych, ewentualnych ryczałtów itp.

3. Do § 1 lit. B pkt 2.

Dodatek specjalny oblicza się analogicznie jak w ust. 2, z tym że bierze się za podstawę tylko faktyczną ilość godzin pracy kierowcy przy zatrudnieniu w warunkach określonych w § 1 lit. B pkt 2.

4. Do § 2.

Dodatek specjalny kierowcy za czas napraw pojazdu głównych lub średnich dokonywanych nie z winy kierowcy oblicza się według zasad określonych w rozdziale X zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 maja 1952 r. w sprawie regulaminu plac kierowców pojazdów mechanicznych ich pomocników, warsztatowców i innych pracowników samochodowych, zatrudnionych w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-46, poz. 642 i z 1955 r. Nr 60, poz. 727).